

СТАНОВИЩЕ

от

доц. д-р Анна Станева
Юридически факултет
Софийски университет „Св. Кл. Охридски“

ОТНОСНО: Конкурс за „Доцент“ в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, обявен в ДВ, бр. 98/19.11.2024 г.

Със заповед № Заповед № РД-22-67/16.01.2025 на Ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ съм определена за член на научното жури за провеждане на конкурс за доцент по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, обявен в ДВ, бр. 98/19.11.2024 г.

За участие в конкурса са подали документи двама кандидати: д-р Иван Петков Мангачев и гл. асистент д-р Димитър Симеонов Топузов. И двамата са допуснати до участие в конкурса като отговарящи на формалните нормативни изисквания.

I. Относно кандидатурата на д-р Иван Мангачев

1. Биографични бележки. Иван Петков Мангачев е роден на 5.10.1973 г. Завършва специалност „Право“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ през 1999 г. След докторантура в Нов български университет получава научната степен „доктор по право“ през 2008 г. като защитава дисертационен труд на тема „Договори за финансово обезпечение“. В периода 2005-2006 г. е бил асистент в Нов български

университет, а в следващите години до 2019 г. – гл. асистент, като е преподавал Търговско право, Нормативна база на банковото кредитиране, Правен режим на международното финансиране. В периода 1999-2006 г. е работил като юрисконсулт в Министерство на търговията и туризма и в Обединена българска банка АД; през 2001-2002 г. е бил правен съветник към Световната банка; от 2006-2016 г. е бил Програмен координатор към НИП; 2016-2017 г. е бил юрисконсулт на АББ, през 2017-2019 г. – юрисконсулт на СЖ „Експресбанк“ АД; през 2021-2022 г. е юрисконсулт в Юробанк България АД. В периода 2021-2024 г. е адвокат в адвокатско дружество Wolf Theiss. Понастоящем е адвокат на свободна практика, вписан в САК.

2. *Трудове.* В конкурса за доцент Ив. Мангачев участва с монографията „Окончателност на сетълмента. Правна уредба“ и 14 статии главно в областта на банковото право, както и по някои въпроси на национализацията. Една статия е в областта на Римското право, поради което не е предмет на становището.

2.1. Монографията е публикувана през 2013 г. от издателство Сиела и е в обем на 215 с. (изключвам сравнителните таблици между текста на Директива 98/26/ЕО, българското законодателство и европейски национални законодателства, както и азбучен показалец). Трудът се състои от въведение, четири глави и заключение.

Глава първа „Правна уредба. Исторически бележки“ започва с някои общи понятия; преминава през „идеята за окончателност“, възникнала според автора от случая Херщат и последвалите го доклади на Банката за международни разплащания в Базел. Следващият раздел описва съвременната¹ българска и европейска уредба на окончателността на сетълмента. Последният раздел е озаглавен „Историческо развитие на предпоставките за окончателност на сетълмента“. Посочва се, че основните предпоставки са наличието на безналични плащания и

---

¹ Когато авторът говори за „съвременна“ уредба, той има предвид тази действала към датата на издаване на труда. Следва да се има предвид, че оттогава до днес тази уредба е претърпяла съществени промени, най-вече през 2018 г., когато е приет нов ЗПФИ и съществено е изменен ЗППЦК. Съответно са изменени или приети нови ЗДФО, Наредби 3 и 16 на БНБ и пр.

несъстоятелност. В раздела всъщност се проследява зараждането на безналичните плащания и банковата дейност.

Тази глава дава любопитна историческа информация, макар да не се отнася точно за „окончателността на сетълмента“. Забелязва се липса на съответствие между заглавието на главата и включените в нея раздели и действителното им съдържание, както и известна нелогичност в подредбата – историческото развитие (§4) е след съвременната уредба (§3).

Глава втора очертава субектите на системите с окончателност на сетълмента. Посочват се законовите определения за системен оператор, агент по сетълмента, депозитарна институция, клирингова къща, централен съконтрагент и пр.

Глава трета „Елементи на механизма на окончателност на сетълмента“ включва първо споразумението за система с окончателност на сетълмента. Авторът намира за неточно окачествяването на споразумението като многостранна сделка; отграничава го и от договора за дружество, договора за текуща сметка и др., за да стигне до извода, че се касае за договор *sui generis*. Не би било излишно да се анализират характеристиките на разглеждания договор от гледна точка на общите познати деления на договорите – едностранен или двустранен (авторът посочва, че е двустранен, но всъщност има предвид броя на страните), формален или не, възмезден или безвъзмезден и пр.

В раздел 2 е разгледана сметката за сетълмент, която също бива разграничена от други видове сметки. Обсъжда се понятието нареждане за превод. Едва тук, при това между другото, се въвежда първият и основен елемент на окончателността на сетълмента – неотменимост на нареждането. Следват раздели, отнасящи се до обезпеченията, клиринг, нетиране и сетълмент, гаранционни схеми.

Последната глава IV разглежда особеностите на производството по несъстоятелност при окончателност на сетълмента. Изложението съдържа общи въпроси относно несъстоятелността на банките. Обсъжда

се значението на чл. 3 (1) от Директива 98/26/ЕО и спора дали разпоредбата се отнася за нарежданията за превод или само за нетирането. Интересен и важен е въпросът относно използваната в Закона за банковата несъстоятелност дума „момент“ на отнемане на лиценза на банка; авторът обсъжда въпроса, но не стига до конкретен извод.

Като заключение бих казала, че основният принос на труда е в неговата новост. Окончателността на сетълмента не е била предмет на монографично изследване. Трудът има и информативно значение относно тази слабо позната материя и историята ѝ. На много места, напр. относно споразумението за система с окончателност на сетълмента, както и в последната глава относно несъстоятелността, авторът посочва заслужаващи внимание правни въпроси, излага различни чужди мнения и разрешения в други държави, което е положително. Прави някои уместни предложения за промяна *de lege ferenda*. Това, което в много от случаите не достига, е правният анализ и формулирането на аргументирани собствени виждания *de lege lata*.

2.2. Статии и научни доклади. Част от статиите дават обща информация за разглежданите явления, без да имат научна стойност, поради което няма да се спирам на тях. Такива са: № 2, № 3 и № 12.²

Статията „Участници в система с окончателност на сетълмента“, Електронен правен сайт „Грамада“, ISSN (online): 2682-9703, разглежда различните участници в система с окончателност на сетълмента, които са разгледани в глава втора на хабилитационния труд.

Положителна оценка заслужава статията „Законът за обявяване държавна собственост имотите на семействата на бившите царе Фердинанд и Борис и на техните наследници – национализация, експроприация, конфискация или етатизация?“ _ В: Творчеството на проф. Константин Кацаров през призмата на съвременното право: Сборник доклади от научна конференция, посветена на 125-

---

² Номерацията следва представения от кандидата списък на научните публикации за участие в конкурса за доцент.

годишнината от рождението на проф. Константин Кацаров, 7 ноември 2023 г., НБУ, Издателство на Нов български университет, 2024, с. 186-202, ISSN 3033-1129. Разглеждат се въпроси, свързани с национализацията на имотите на бившите царе Фердинанд и Борис. Дадена е изчерпателна информация за действалата в началото на 20 в. уредба и способите за придобиване на имущество от монарха. Подробно са проследени съвременните законодателни и съдебни актове, постановени във връзка с претенциите на царското семейство за възстановяване на собствеността.

Формите на одържавяване на имущество са разгледани в статията „Принудителното отчуждаване и национализацията като форми на одържавяване“. Собственост и право“, 2009 г., кн. 6.

Още две статии са посветени на национализацията. Това са: „Правните форми на национализацията в банковия сектор - съпоставка и кратък коментар на директива 2014/59/ЕС“. Търговско и облигационно право, 2014 г., кн. 08 и „Национализацията на „Франко-българската банка“, Електронен правен сайт „Грамада“, ISSN (online): 2682-9703. Първата статия разглежда национализацията в банковия сектор; направен е исторически и сравнителноправен преглед на способите за национализация. Разгледани са и инструментите за финансова стабилизация, уредени в Директива 2014/59/ЕС. Втората статия има за предмет особеностите при национализацията на „Франко-българската банка“.

Статията „Активната солидарност и нейното приложение в банковото кредитиране“, Търговско и облигационно право, 2024, кн. 11, разглежда слабо изследвана материя, която не е нормативно уредена. Правят се заслужаващи внимание предложения *de lege ferenda*.

В статията „За банковите понятия „влог“, „депозит“ и „сметка““, Електронен правен сайт „Грамада“, се прави опит за разграничаване на понятията влог, депозит и платежна сметка. Изводът, че платежната сметка се очертава като родово понятие, не е убедително аргументиран.

Статията „Еднообразните правила за гаранциите, платими при поискване (ЕПГПП) и българската съдебна практика“, Електронен правен сайт „Грамада“, има практическо значение относно прилагането на Правилата от съда.

В статията „Искът по чл. 71 ТЗ“, Електронен правен сайт „Грамада“, са разгледани важните въпроси как следва да се разбира терминът „член на дружеството“, използван в чл. 71 ТЗ, и дали персоналните дружества имат органи.

Статията „Платежната транзакция в Европейското и в Римското право“, *Ius Romanum, Universum iuris romani*, бр. II/2017, стр. 491-500, разглежда наличните и безналични плащания в римското право и се търси приемственост със съвременното право на Европейския съюз.

Представените за конкурса научни трудове на д-р Иван Мангачев отговарят на изискванията на закона. Повечето имат висока познавателна стойност; в част от тях се съдържат научни приноси и имат значение за съдебната практика. Общо може да се констатира, че интересите на автора са главно в областта на търговското право и предимно способите за плащане – исторически и днес. Втората като че ли сфера на авторов интерес са въпросите на национализация и приватизация. Положително следва да бъде оценен фактът, че авторът се спира на слабо изследвани теми, търси корените на анализирания явления и дава ценна историческа информация.

II. Относно кандидатурата на д-р Димитър Топузов

1. Биографични бележки. Димитър Симеонов Топузов е роден на 18.5.1985 г. Завършил е специалност „Право“ в Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“ през 2009 г. В периода 2011-2014 г. е редовен докторант в същия факултет и през 2015 г. успешно защитава докторска дисертация на тема „Нищожност на брачния договор“ (публикувана през 2016 г.). В периода 2011-2013 г. работи като юрисконсулт в община Пловдив. През 2014 г. става асистент в катедра „Гражданскоправни науки“ на ЮФ на ПУ, а от 2016 г. е главен асистент

в същата катедра, като провежда семинарни занятия по Семейно и наследствено право и по Гражданско право – обща част. От 2016 г. е вписан като адвокат към Пловдивската адвокатска колегия.

2. *Трудове.* В конкурса за доцент Д. Топузов участва с монографията „Принципите на европейското семейно право и възможностите за развитие на българското имуществено-брачно законодателство“, отпечатана от издателство „Сиела“ през 2024 г., една съвместна монография и 13 статии, публикувани след защитата на докторската дисертация. Почти всички публикации са по проблеми на семейното право.

2.1. *Монографията „Принципите на европейското семейно право и възможностите за развитие на българското имуществено-брачно законодателство“* е в обем 302 страници и се състои от увод, три глави и заключение. Приложени са списък на използваната литература, както и текстът на изследваните Принципи относно имуществените отношения между съпрузите.

Разглежданата в труда материя е слабо позната на българската правна литература. Срещат се само няколко статии на тази тема, поради което положителен сам по себе си е фактът, че се касае за първото монографично изследване, посветено на Принципите на европейското семейно право.

Първата част на глава първа е посветена на Комисията по Европейско семейно право (Комисията). Авторът дава подробна информация относно учредяването, състава, естеството, функциите и целите на Комисията. Подчертава, че тя е независима от Европейския съюз, Съвета на Европа, от други организации, както и от държавите, чието право е предмет на изследване. Касае се за научен проект, имащ за цел да създаде основа за синхронизиране на семейното право в отделните европейски държави.

Втората част на глава първа очертава изработените от Комисията Принципи на европейското семейно право (Принципи), като посочва

разделянето им в пет групи и очертава основното съдържание на всяка от тях.

Макар с информационен характер, първата глава е важна и полезна за читателя. Разработването на Принципите и тяхната роля са до голяма степен непознати на правната общност, а трудът предоставя концентрирани и структурирани знания по въпроса. Наред с това са направени изводи с приносен характер относно правната природа на Принципите. Авторът подчертава, че, доколкото са създадени от организация без нормотворческа компетентност, Принципите нямат задължителен характер. Въпреки това, имат „известна регулативна функция“, като авторът ги отнася към т. нар. „*soft law*“. Важна е констатацията, че Принципите са изградени не толкова по метода на доминиращото право, а предимно като е използван методът на по-доброто право.

Втората глава е озаглавена „Обща оценка за съответствието на българската уредба на съпружеските имуществени отношения с Принципите на европейското семейно право“. В тази глава авторът концентрира вниманието си на общите принципи, отнасящи се до съпружеските имуществени отношения; разглежда подробно всеки от тях, съпоставя го с действащото българско семейно законодателство и прави извод относно наличието или липсата на съответствие. Този анализ е важен, тъй като показва къде стои българското законодателство в сравнение с това на други европейски страни.

В *третата глава* „Перспективи за усъвършенстване на уредбата на съпружеските имуществени задължения“ на базата на направения във втората анализ за съответствие се правят предложения за промени в СК.

В тази глава проличава най-ясно задълбоченото познаване от автора на семейното право и умението му за сериозен правен анализ. Предложенията *de lege ferenda* са обмислени и добре обосновани и заслужават вниманието на законодателя. Първата препоръка се отнасят до въвеждане на общи разпоредби, които важат, независимо от приложимия режим на имуществени отношения между съпрузите.

Авторът намира, че подходящото им систематично място е в глава трета „Лични отношения между съпрузите“, чието заглавие да бъде променено. Едва ли този подход е удачен. Самостоятелната уредба на личните отношения между съпрузите има собствено значение, като те са определящи за останалите отношения между тях. Уреждането на имуществени правила в същата глава би нарушило единната характеристика и значение на нормите, съдържащи се в глава трета на СК.

Относно принципа „Принос за нуждите на семейството“ Д. Топузов констатира висока степен на съответствие с българската уредба, съдържаща се основно в чл. 17 СК. Отклонение се констатира относно отговорността на съпрузите за задължения, поети за нуждите на семейството. Според автора достатъчно е да отговарят и двамата, без да се предвижда солидарна отговорност. Правилна според мен е тезата на автора, че уговорка в брачен договор, предвиждаща различно от предвиденото в чл. 17 СК участие на съпрузите при задоволяване нуждите на семейството би била нищожна поради противоречие със закона. Разбира се следва да се уточни, че такова договаряне е възможно, ако се касае за парична конкретизация на заложения в закона критерий – според личните възможности.

Според автора друго несъответствие с Принципите и празнота в законодателството ни е налице, поради това че СК не предвижда средства за преодоляване неизпълнението от страна на някой от съпрузите на задължението му да допринесе съобразно възможностите си за благополучието на семейството (чл. 17). Предлага формулирането на иск за изпълнение на това задължение в чл. 17 СК. Задължението за допринасяне за благополучието на семейството е проявление на равноправието между съпрузите и цели преди всичко да посочи, че то не се състои в количествено изравняване на финансовия принос. Не се касае за задължение на единия съпруг към другия, а за общ ангажимент на двамата за благото на семейството като цяло.

Съпоставяйки принципа относно защитата на семейното жилище с българската уредба, авторът констатира, че последната е по-тясна: чл.

26 СК се прилага само по отношение на жилището (без покъщнината) и ако е лична собственост на единия съпруг. Според автора закрилата трябва да важи за всички имуществени режими, вкл. договорния, и независимо от собствеността върху вещите, като последицата от нарушаването ѝ следва да е нищожност.

Във връзка с принцип „Представителство“ се предлага да се въведе съдебно овластяване на единия съпруг да представлява другия, когато е в невъзможност да изрази мнение, но не е поставен под запрещение. Това наистина е важен проблем, който обаче е общ и не се проявява само в отношенията между съпрузи. Затова уредбата му едва ли трябва да е сред имуществените отношения между съпрузи.

В обобщение, трудът предлага редица нови за българското семейно право идеи, които, независимо от това дали биват подкрепени по същество, са интересни, добре обосновани и заслужават обмисляне *de lege ferenda*. Бих препоръчала на автора да потърси и извлече повече аргументи (особено относно защитата на семейното жилище) от съдебната практика.

2.2. Съвместната монография „Republic of Bulgaria“ – In: International Encyclopedia of Laws: Family and Succession Law, edited by Walter Pintens, Alphe van den Rijn, NL: Kluwer Law International, 2019, ISBN 978-90-654-4888.(в съавторство с В. Тодорова и С. Ставру). Трудът представлява цялостно изложение на уредбата на българското лично, семейно и наследствено право. Предназначен предимно за чужденци, трудът дава пълна и точна информация за правната уредба у нас.

2.3. Представени за участие в конкурса статии

Част от статиите (№№ 1, 5, 9, 11, 12) разглеждат въпроси, включени в обсъжданата монография, поради което няма да бъдат изрично споменавани. Следва да се има предвид обаче, че не се наблюдава пълно съвпадение. Напр. статията относно защитата на семейното жилище (№ 9 и 12) разглежда въпроса много по-подробно и аргументирано докато в монографията е само маркиран. Сходно е

положението със статията под № 11 относно представителството между съпрузи.

Интересна е статията „Ще бъде ли суспендирано действието на избрания имуществено-брачен режим при последващо поставяне на някого от съпрузите под запрещение?“ Статията е публикувана в: Брак и отношения между съпрузите. Дискусионник по семейно право. Пловдив, УИ „Паисий Хилендарски“, 2022 г., с. 76-93, ISBN 978-619-202-730-8. Авторът поддържа, че при поставяне под запрещение на някой от съпрузите действието на сключения преди това брачен договор се суспендира и се прилага законовият режим на общност. Авторът намира, че той дава защита на по-слабата страна.

Статията „Принципи на европейското семейно право относно имуществото, издръжката и наследствените права на двойките във фактически съюзи“ – Правна мисъл, 2021, кн. 3-4, с. 62-77, ISSN 1310-7348 (в съавторство с доц. Велина Тодорова). Макар да съдържа само изложение на изработените от Комисията по европейско семейно право Принципи, тази статия има приносен характер с факта, че изтъква възможността за прилагане на сходни правила при двойки, несклучили брак.

Практическо значение има статията „Преглед на подбрани решения от практиката на Върховния касационен съд за 2019-2020 г. по въпросите на родителското отчуждение и личните отношения на детето с баби и дядовци“ – Електронно издание „Предизвикай правото!“, 21.02.2021 г.

Важни теоретически въпроси са разгледани в статията “Преглед на подбрани решения от най-новата практика на ВКС по въпроси на семейното право” – Електронно издание „Предизвикай правото“, 14.07.2019. Убедителна е критиката на решението по ТД № 3/2015 г. Важни са разсъжденията по въпроса за обхвата на трансформацията на лично имущество на съпрузите, подкрепени от постановеното наскоро решение по ТД № 2/2022 г.

В статията „Проблеми на завещателната дееспособност“ – Ius Romanum, бр.1/2020; Hereditas, с.335-358, е направена задълбочена съпоставка

между общата гражданска дееспособност и тази за завещаване. Обоснован е изводът, че завещателната дееспособност не се нуждае от разширяване по тълкувателен път.

Статията "Is post-divorce spousal maintenance in Bulgarian law obsolete? – In: Rogerson, C., J. Miles, P. Parkinson, M. Antonoskolskaia (eds.) Family Law and Family Realities. Conference book – 16th World Conference of the International Society of Family Law. Eleven International Publishing, 2019, разглежда уредбата на издръжката между бивши съпрузи в Семейния кодекс. Приносен характер има сравнителноправното изследване по въпроса и изводът на автора, че уредбата на разглежданите отношения у нас е остаряла и не съответства на спецификите на съвременното семейство.

В статията „Относно формата за действителност на брачния договор“ – Собственост и право, 2018, кн. 2, с. 43-51, е даден обоснован отговор на два съществени въпроса – дали е действителен брачен договор, сключен в по-тежка от изискуемата форма (нотариална) и дали страните могат да уговорят форма да действителност.

На важен въпрос е посветена статията "Може ли да се претендира частична трансформация при одобрено от бракоразводния съд споразумение за съсобственост? Практически въпроси при липса на уговорки за съотношение на дяловете" – Собственост и право, 2016, кн. 6, с. 41-47. Авторът излага своето виждане по въпроса, който е поставен в тълкувателно дело № 3/2015 г. ОСГК на ВКС. Проблемът е обсъден и в посочената по-горе статия, съдържаща по-широк преглед на съдебната практика.

Представените за конкурса научни трудове на главен асистент д-р Димитър Топузов отговарят на изискванията на закона. В тях се съдържат множество научни приноси. Д. Топузов показва задълбочено познаване на гражданското и семейното право, умение да анализира във взаимната им връзка правните норми и да формулира с убедителна аргументация правните си виждания. Борави с богат научен апарат, като коректно спори със становищата на други автори. Авторът прави

множество уместни предложения *de lege ferenda*, отчитайки практическата приложимост на своите тези.

Несъгласието с някои от направените от Д. Топузов предложения не намалява научната стойност на трудовете му. Напротив, това, че пораждат научен спор показва, че анализиранияте проблеми са важни и изложени по такъв начин, че пораждат интерес и дискусия.

III. Сравняване на двете кандидатури

1. Основни показатели по чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 2 ЗРАСРБ и Приложение № 1 към чл. 1а, ал. 1 ППЗРАСРБ

Кандидатът **д-р Иван Петков Мангачев събира общо 580 точки**, както следва: по буква А – дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен „доктор“ – 50 точки; по буква В – хабилитационен труд – монография – 100 точки; по буква Г – научни публикации – 240 точки; по буква Д – цитирания – 190.

Кандидатът **гл. ас. д-р Димитър Симеонов Топузов има общо 750 точки**, както следва: по буква А – дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен „доктор“ – 50 точки; по буква В – хабилитационен труд – монография – 100 точки; по буква Г – научни публикации – 245 точки; по буква Д – цитирания – 355.

И двамата кандидати отговарят и надхвърлят минималните изисквания. **Разликата между тях е 170 точки в полза на кандидата Д. Топузов.**

Към формалната разлика в точките по основните показатели бих добавила значително по-високото качество на научната продукция на Д. Топузов. Хабилитационният труд на Ив. Мангачев има известна познавателна функция относно непознато на широката правна общност явление, но липсва правно-логически структурирано изложение, ясни авторски дефиниции на използваните понятия; правният анализ е непълнен. Трудът на Д. Топузов дава пълна и много добре подредена информация относно Комисията по Европейско семейно право и

разработените от нея принципи. Съпоставката между тях и действащото българско семейно право дава основа за направените множество логични и обосновани предложения за изменение на законодателството. Част от тях лансират новаторски за нашето право идеи.

2. Допълнителни показатели по смисъла на чл. 27 ал. 4 от ЗРАСРБ

Съгласно посочената разпоредба допълнителните показатели имат значение само при равенство с основните, каквото в случая не е налице. Независимо от това, в случая е важно да се отчете **учебната дейност** на кандидатите.

По отношение на останалите допълнителни показатели, макар двамата кандидати да са представили информация, тя не е потвърдена документално и няма обективна база за сравнение.

Д-р Иван Мангачев, видно от представената служебна бележка, е преподавал в НБУ от 2004 до 2022 г.³, където е водил курсове по търговско право и свързани дисциплини. Липсват данни за конкретния брой академични часове. На места е посочено, че се касае за упражнения, но на повечето не е посочено дали става дума за лекции или за упражнения.

Д-р Димитър Топузов, видно от представената служебна справка, е главен асистент по Гражданско и семейно право в Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“ от 2016 г. до днес⁴. Водил е упражнения по Семейно и наследствено право и по Гражданско право – обща част, както и лекции по същите дисциплини пред студенти редовно и задочно обучение. В сл. справка е посочена броят часове за всяка учебна година.

---

³ Следва да се отбележи, че в автобиографията си И. Мангачев сочи, че е бил гл. асистент в НБУ от 2005 до 2019 г., а в трудовата му книжка е вписан трудов стаж от 1 година (2005-2006) като асистент в НБУ. Последното вероятно се обяснява с това, че в трудовата книжка се вписва само основният трудов договор.

⁴ И в този случай е налице разминаване между сл. справка и автобиографията, в която се сочи, че Д. Топузов е бил асистент в периода 2014-2016 г.

По отношение на преподавателската дейност бих дала предимство на Д. Топузов. Вярно, че неговият преподавателски стаж е по-кратък, но той е значително по-млад и всъщност почти целият му трудов стаж (с изключение на периода 2011-2013 г.) е бил преподавателски в същото учебно заведение. Той и по настоящем е гл. асистент в ПУ „П. Хилендарски“. Констатира се постоянство и отношение към преподаването като основна дейност. Освен това, важно е, че Д. Топузов през целия си стаж е преподавал с пълна натовареност Семейно и наследствено право и Гражданско право-обща част. В тази област е и цялата му научна продукция, докато трудовете и преподавателската работа на Ив. Мангачев са в областта на Търговското и банковото право. Последното обстоятелство е от съществено значение, тъй като конкурсът за „доцент“ по Гражданско и семейно право е обявен при осигурена преподавателска натовареност от 188 ч. за учебна година по задължителните дисциплини Семейно и наследствено право и Актове за гражданско състояние.

Следва да се отчете и участието на Д. Топузов в изготвянето на учебно помагало (сборник казуси) по Семейно и наследствено право, претърпяло три издания.

IV. Заключение

На основание чл. 26, ал. 3 във връзка с чл. 26, ал. 1 ЗРАСРБ намирам, че кандидатурата на гл. ас. д-р Димитър Топузов удовлетворява в по-голяма степен изискванията за заемане на академичната длъжност „доцент“ по Гражданско и семейно право в Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“ и предлагам следното класиране на кандидатите в конкурса:

- на първо място - главен асистент д-р Димитър Симеонов Топузов;
- на второ място – д-р Иван Петков Мангачев.

С оглед на горното и на основание чл. 26, ал. 3 ЗРАСРБ, чл. 57, ал. 3 ППЗРАСРБ и чл. 68, ал. 3 и чл. 69, ал. 1 от ПРАСПУ, предлагам на

научното жури да вземе решение, по силата на което гл. асистент д-р Димитър Симеонов Топузов да бъде избран да заеме академичната длъжност „доцент“ в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ в област на висше образование 3. „Социални, стопански и правни науки“, професионално направление 3.6 „Право“, научна специалност „Гражданско и семейно право“.

С уважение,

Доц. д-р Анна Станева

10.03.2025